

Mai mult decât Dumnezeu – W. B.

I. »... Pentru că se îndreptăța pe sine mai mult decât pe Dumnezeu« (Iov 32, 2)

Dumnezeu l-a făcut pe Iov să treacă prin încercări, cu toate că El a dat o mărturie foarte bună despre Iov: »Omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu, și se abătea de la rău.«

Cei trei prieteni ai lui Iov au rostit o cu totul altă sentință, contrară, despre el: deoarece Iov trebuia să sufere așa de mult din mâna lui Dumnezeu, însemna că sunt rele ascunse, așa credeau ei. Erau oameni cu duh legalist, și deoarece Legea descopere goliciunea omului, ei au uitat cu totul intenția lor inițială, aceea de a-l mângâia pe Iov. După ce Iov le-a făcut cunoscut deznădejdea lui, ei au început să-i spună lui Iov cel suferind bănuielile lor. Cel de-al doilea prieten înfige și mai adânc icul decât primul, iar Țofar atacă cu mai multă vehemență și fără menajamente.

Era inacceptabil ce făceau ei, căci îl învinovăteau pe Iov de lucruri despre care ei nu aveau cunoștință; afirmațiile lor se bazau pe presupuneri. Erau de părere că suferințele neprihănitului Iov erau o pedeapsă din partea lui Dumnezeu. Cu siguranță, la Iov exista ceva, de care Dumnezeu voia să-l vindece, dar nu erau lucrurile de care îl acuzau prietenii.

Din felul de comportare al prietenilor lui Iov putem învăța ce nu trebuie făcut. Este foarte condamnat să hrănești bănuielile rele din inimă pe care le ai împotriva altuia. Domnul Isus spune: »Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre?« (Matei 9, 4). Inimile noastre sunt foarte înclinate să presupună existența răului la alții, fără ca răul să fi devenit vizibil. Să fim foarte precauți în această privință! Noi avem totdeauna a face numai cu ceea ce a devenit vizibil: »Lucrurile descoperite sunt ale noastre« (Deuteronom 29, 29). Să judecăm pe oameni numai după roadele lor și să nu judecăm motivele, căci nu le cunoaștem! »Nu judecați, ca să nu fiți judecați«.

Elihu vorbește cu totul altfel lui Iov. »El s-a aprins de mânie împotriva lui Iov, pentru că se îndreptăța pe sine *mai mult decât pe Dumnezeu*« (Iov 32, 2). Mai întâi se scuză, aproape un capitol întreg, că este mai tânăr decât ceilalți și trebuie să ia cuvântul, iar apoi pune înaintea lui Iov ceea ce acesta spusese: »Dar tu ai spus în auzul meu, și am auzit sunetul cuvintelor tale: „Sunt curat, sunt fără păcat, sunt fără prihană, nu este fărădelege în mine ...« (Iov 33, 8,9).

Cât de important este totuși, ca în preocuparea cu sufletele care au greșit să se pornească de la ceea ce a devenit vizibil la ele! Cât de eficientă și de binecuvântată ar fi lucrarea făcută pentru ele, dacă am ține totdeauna seama de aceasta! În afară de aceasta, deoarece avem Cuvântul lui Dumnezeu complet în mâinile noastre, suntem învățați astăzi, că suferințele sunt căile de educare din partea lui Dumnezeu. Elihu nu s-a aprins de mânie împotriva lui Iov, pentru că el se considera un om neprihănit - el era neprihănit, așa cum ne spune Dumnezeu de trei ori în primele două capitole – ci pentru că se îndreptăța pe sine *mai mult decât pe Dumnezeu*. Și aceasta era de condamnat cu toată autoritatea. Chiar dacă Iov nu știa nimic despre greșelile personale, el nu avea voie să acuze pe Dumnezeu de absurdități și lucrări nepotrivite. În privința aceasta prietenii lui aveau dreptate, când apărau pe Dumnezeu și spuneau că El nu poate să calce dreptatea. Iov, care a spus: »Cum ar putea omul să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu? Dacă ar voi să se certe cu El, din o mie de lucruri n-ar putea să răspundă la unul singur.«, în orice caz ar fi trebuit să pună mai presus de tot ce a făcut el neprihănirea lui Dumnezeu și faptele Lui drepte, chiar dacă nu a înțeles ce făcea Dumnezeu cu el. A fost nevoie de multă preocupare cu Iov, mai întâi prin Elihu, apoi prin Dumnezeu Însuși, până când a ajuns ca să îndreptățească pe Dumnezeu mai mult ca pe sine însuși, da, până când a ajuns să se scârbească de sine însuși și să se pocăiască în țărână și cenușă. Abia după aceea a fost pe locul bun, unde Dumnezeu putea să-l binecuvinteze din belșug.

II. »Cinstești pe fiii tăi mai mult decât pe Mine« (1 Samuel 2, 29)

Fiii marelui preot Eli făceau lucrarea de preot într-un fel, în care Dumnezeu era foarte dezonorat: »Și păcatul acestor tineri era foarte mare înaintea Domnului, pentru că oamenii disprețuiau darurile Domnului.«

Este adevărat, Eli mustra pe copiii lui pentru faptele lor, și îi condamnă chiar, dar mustrarea lui pentru faptele nelegiuite era prea slabă, și aceasta cu atât mai mult, cu cât era vorba de preoți. »Nu, copii, ce aud spunându-se despre voi, nu este bine; voi faceți pe poporul Domnului să păcătuiască. ... Totuș ei n-au ascultat de glasul tatălui lor.«

Era o situație foarte serioasă pentru marele preot, căci el trebuia să vegheze cu privire la sfințenia lucrării de aducere a jertfelor. Deoarece fiii lui nu au primit mustrarea, el trebuia să se despartă de ei. Era imposibil ca oameni într-o stare așa de decăzută să aducă jertfe și să reprezinte poporul înaintea Domnului. Un om al lui Dumnezeu, al cărui nume nu ne este făcut cunoscut, anunță judecata asupra casei lui Eli. În Numele Domnului, a trebuit să spună lui Eli: »Tu cinstești pe fiii tăi mai mult decât pe Mine, ca să vă îngrășați din cele dintâi roade luate din toate darurile poporului Meu Israel« (1 Samuel 2, 29). Fiii lui Eli luau partea lor din jertfă, înainte ca grăsimea să fie arsă pe altar. În felul acesta se așezau mai presus de Dumnezeu, și deoarece Eli nu s-a despărțit de rău, și nu a exclus pe fiii lui de la slujba preoțească, Dumnezeu a trebuit să-i spună: »Tu cinstești pe fiii tăi mai mult decât pe Mine«.

În privința aceasta nu putem niciodată să fim suficient de atenți! Numai lui Dumnezeu I se cuvine cinstea și El nu se lasă să fie batjocorit. Să ținem totdeauna seama de aceasta! Satana vrea totdeauna să ne provoace să dăm cinste creaturi, în locul lui Dumnezeu. În Isaia 42, 8 citim: Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor.«

Cât de ușor putem ajunge să dăm cinste uneltelor pe care Dumnezeu le-a folosit pentru binecuvântarea noastră, cinste, care se cuvine numai lui Dumnezeu, care a folosit uneltele. Chiar și apostolul Ioan a căzut la picioarele îngerului, ca să i se închine; acesta însă l-a oprit pe apostol, spunându-i: »Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi ... Lui Dumnezeu închină-te!« (Apocalipsa 19, 10). Este bine să fim mulțumitori pentru darurile pe care Domnul le-a dat trupului Său, Adunării, și ar fi greșit dacă nu am vrea să le recunoaștem. Dar sunt două lucruri diferite: să recunoști un dar ca atare, sau, despărțit de Dumnezeu, să-i aduci cinste și să-l proslăvești. Un proroc, de exemplu, nu este fără onoare, dar în acest caz este vorba de onoarea lui Dumnezeu. Un martor al lui Hristos trebuie să reflecte demnitatea Domnului, altfel mărturia lui este fără valoare. Onoarea lui este strâns legată de onoarea lui Dumnezeu și ea nu trebuie pusă înaintea onoarei lui Dumnezeu. Dacă se face totuși, atunci nu-I este plăcut lui Dumnezeu. De aceea Domnul spune iudeilor: »Cum puteți crede voi, care umblați după slava, pe care v-o dați unii altora« (Ioan 5, 44). Și frații, cărora le-au fost date daruri spirituale, să respingă orice laudă cu privire la lucrarea lor și să slăvească numai pe Domnul! Domnul va interveni totdeauna pentru robii Săi, dacă Îi slujesc fiind călăuziți de un fel de gândire bun. Dumnezeu spune lui Eli: »Voi cinsti pe cine Mă cinstește« (1 Samuel 2, 30).

III. »... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu« (2 Timotei 3, 4)

În Epistola a doua a lui Timotei capitolul 3 ni se descrie starea creștinătății din zilele din urmă. Ea este numită, din cauza stării triste în care se află oamenii care alcătuiesc creștinătatea, vremuri grele. Chiar de la începutul descrierii sunt numite două lucruri, pe care ei le iubesc, și anume, pe sine înșiși și banii; ei sunt »iubitori de sine« și »iubitori de bani«. Aceste două trăsături le vedem astăzi într-o măsură așa de mare, cum niciodată nu a fost. Din alt punct de vedere însă, lipsește dragostea sub două aspecte, cum de fapt ea ar trebui să fie prezentă la omul

normal: »fără dragoste firească, ... neiubitori de bine« (versetul 3). Aceasta este foarte evident; căci cine iubește eul propriu, acela iubește banii, căci prin aceasta el crede că poate să-și împlinească toate dorințele; el nu iubește pe semenii lui, nici măcar pe aceia cu care are legături naturale, de familie. Într-o astfel de stare el nu poate iubi binele, căci aceasta ar însemna jertfă, iar iubirea de sine nu permite jertfirea de sine. În sfârșit, se arată o a cincea caracteristică a acestei dragoste rele: »iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu« (versetul 4). Acesta este un tablou îngrozitor, și cât de mult prezintă el situația din timpul nostru! Plăceri, deseori murdare, sunt preferate mai mult decât pe Dumnezeu, și câți bani nu sunt dați pentru ele, în timp ce pentru Dumnezeu și lucrarea Lui nu se voiește să se aducă jertfe! Da, cât de mulți sunt în creștinătate care nu se gândesc deloc la El, ci în lăcomia lor aleargă de la o plăcere la alta!

În astfel de zile este deosebit de important pentru copiii lui Dumnezeu să se alipească de Domnul lor și să se preocupe cu Cuvântul Lui. Cât de prețios trebuie să fie pentru Domnul, să găsească în »casa mare«, din care ei nu pot ieși, din aceia care se alipesc cu credincioșie de El și Îl iubesc mai presus de toate! Poate oare exista ceva care să fie mai demn de a fi iubit decât Dumnezeul nostru, care nu a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat la moarte pentru noi toți? Există o preocupare mai prețioasă a inimii noastre decât Fiul lui Dumnezeu, care S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare și în care suntem binecuvântați din belșug? Cu adevărat, nu! Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi, și această dragoste se arată prin aceea că noi avem poruncile Lui și le păzim. Chiar dacă oamenii din jurul nostru iubesc plăceri fără valoare și plăceri rușinoase, mai mult decât pe Dumnezeu, noi vrem să iubim pe Domnul nostru în curăție, mai mult decât orice!